RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 83.940 van 7 december 1999
in de zaak A. 85.607/XII-2153.

In zake : de BVBA RAMSES,
die woonplaats kiest bij
advocaat Ph. COENRAETS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Bolwerksquare 1 A

tegen :

de stad VILVOORDE,
die woonplaats kiest bij
advocaat K. VAN ALSENOY,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Gallaitstraat 62.

D E R A A D V A N S T A T E, XIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de BVBA RAMSES op 20 juli 1999 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van 5 juli 1999 van de gemeenteraad van Vilvoorde waarbij artikel 9.5. van hoofdstuk IX van het algemeen politiereglement van de stad Vilvoorde ("Schouwburgen, bioscopen, circussen, sporthallen, zwemkommen en lunaparken") wordt aangepast door het instellen, voor lunaparken, van een toegangsverbod voor niet-vergezelde ongehuwde minderjarigen en van een sluitingsuur vanaf 20.00 uur en ’s vrijdags vanaf 21.00 uur;

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoekende partij de vernietiging vordert van dezelfde beslissing;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur F. DE BUEL;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 27 september 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 12 oktober 1999;

Gehoord het verslag van staatsraad A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van advocaten Ph. COENRAETS en W. VANPARYS, die verschijnen voor de verzoekende partij, en van advocaat K. VAN ALSENOY, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur F. DE BUEL;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Gelet op het bij artikel 90, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State vereiste advies;

1. Overwegende dat de gemeenteraad van Vilvoorde op 5 juli 1999, op voorstel van het college van burgemeester en schepenen en met verwijzing naar de decreten van 14 december 1789 en van 16-24 augustus 1790 en naar artikel 133 van de nieuwe gemeentewet, besloten heeft het algemeen politiereglement met betrekking tot "de lunaparken" aan te passen; dat de verzoekende partij, als "eigenaar van een lunapark in de stad Vilvoorde", zich tegen die aanpassing verzet in de mate

dat de toegang tot lunaparken wordt verboden aan niet-vergezelde, ongehuwde minderjarigen en in de mate dat lunaparken verplicht worden te sluiten om 20.00 uur of om 21.00 uur de vrijdag; dat de bestreden bepaling opgenomen is in artikel 9.5. van het algemeen politie-reglement dat luidt als volgt :

> "In die lunaparken is de toegang verboden aan de ongehuwde minderjarigen die niet vergezeld zijn van hun vader, hun moeder, hun voogd of de persoon aan wiens bewaking zij zijn toevertrouwd. De uitbaters en alle personen die verantwoordelijk zijn van die inrichtingen, zijn verplicht er de toegang toe te ontzeggen aan de hierboven bedoelde minderjarigen.
> Zij zijn er eveneens toe verplicht aan de toegang tot de inrichting en wel op een plaats waar het aan het publiek gemakkelijk te lezen is, een vermelding in die zin aan te brengen.
> Het sluitingsuur voor lunaparken is voor alle dagen vastgesteld op 20.00 h; op vrijdag kunnen zij geopend blijven tot 21.00 h".

2.1. Overwegende dat de verwerende partij in het hoofdstuk "ontvankelijkheid" van haar nota voorbehoud maakt ten aanzien van de vraag of de verzoekende partij wel op de correcte manier in rechte getreden is en er ook op wijst dat zij haar inschrijvingsnummer in het handelsregister niet vermeldt; dat zij zich tevens afvraagt of het verzoek tot schorsing niet voorbarig is omdat het gemeenteraadsbesluit "in het kader van het administratief toezicht op 29 juli 1999 aan de gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant werd toegestuurd";

2.2. Overwegende dat, daargelaten de vraag of de verwerende partij aldus wel rechtsgeldig een ontvankelijkheidexceptie bij de rechter aanbrengt, vastgesteld wordt dat die exceptie hoe dan ook feitelijke grondslag mist; dat immers artikel 17 van de statuten van de verzoekende partij bepaalt dat "iedere zaakvoerder afzonderlijk ... de vennootschap (...) in rechte als eiser of als verweerder (vertegenwoordigt)"

en dat het attest dd. 16 juli 1999, waarbij zaakvoerder Stef Krauss aan de raadsman van de vennootschap opdracht geeft het onderhavige verzoekschrift in te dienen, het nummer vermeldt waaronder de vennootschap in het handelsregister te Brussel ingeschreven is terwijl de verwerende partij geenszins verduidelijkt waarom een vordering onontvankelijk verklaard zou moeten worden wanneer het verzoekschrift zelf het nummer van het handelsregister van de verzoekende partij niet vermeldt; dat voorts de omstandigheid dat een politiereglement van een gemeenteraad, waaromtrent niet aangetoond wordt dat het aan een vorm van bijzonder administratief toezicht onderworpen zou zijn, naar het provinciebestuur gestuurd is er niet aan in de weg staat dat de verzoeker onmiddellijk een vordering bij de Raad van State indient;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

4.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een enig middel uiteenzet dat het invoeren van een sluitingsuur "het algemeen beginsel van vrijheid (van handel) en nijverheid buitengewoon en onredelijk schendt en dit ten aanzien van een categorie van activiteiten die grotendeels hun zakencijfer tijdens de verboden openingsuren realiseren"; dat zij bij de juridische verwoording van dat middel haar grief een ruimere inhoud geeft, op de volgende wijze: het bestreden besluit schendt de artikelen 12 en 26 van de Grondwet en artikel 15.1. van het verdrag tot bescherming van de rechten van

het kind, artikel 135 van de nieuwe gemeentewet, artikel 7 van het decreet van 2-17 maart 1791 en het algemeen beginsel van de vrijheid van handel en nijverheid in de mate dat die bepalingen "het een gemeente (verbieden) een algemene sluitingsmaatregel te treffen vanaf een bepaald uur";

Overwegende dat de verzoekende partij van mening is dat artikel 7 van het decreet van 2-17 maart 1791 haar de vrijheid verleent om om het even welke handel te drijven of om het even welk beroep, bedrijf of ambacht uit te oefenen; dat volgens haar de Raad van State in een aantal arresten (b.v.b.a. SOUND PROCESSING SYSTEM, nr. 41.380 van 16 december 1992; b.v.b.a. FEDALA, nr. 43.795 van 12 juli 1993; PEIGNOIS en cs., nr. 55.394 van 27 september 1995 en SEVIRA en cs., nr. 58.690 van 20 maart 1996) de inhoud van die bepaling toegelicht heeft en ze onderzocht heeft in het perspectief van de bevoegdheid die artikel 135, § 2, van de nieuwe gemeentewet aan de gemeenten heeft verleend om de inwoners te laten genieten van een goede politie en zelfs (b.v.b.a. SUNSET, nr. 40.651 van 8 oktober 1992) in het perspectief van de mogelijkheid om in het kader van de bestaande milieureglementering maatregelen te treffen; dat volgens haar het samengaan van die verschillende bepalingen tot de conclusie moeten leiden dat de gemeentelijke overheid, wanneer een gevreesde verstoring van de openbare orde haar oorzaak vindt in de uitbating van een lunapark, "individuele maatregelen (moet) treffen in functie van de hinder voor de nabije buren en het milieu";

4.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen vooreerst wijst op een wijziging in de milieuvergunningsreglementering in die zin dat lunaparken, die voorheen vergunningplichtig waren vanaf drie automaten, nu nog slechts over een vergunning moeten beschikken indien zij meer dan 30 speelautomaten

uitbaten bij zoverre dat de gemeente langs die weg over minder mogelijkheden beschikt om individueel aan luna-parken voorwaarden op te leggen om de uitbating "te reguleren naar verenigbaarheid met de plaatselijke omgeving" en "de overlast voor de omgeving te beperken, een leeftijdsgrens naar toegankelijkheid en sluitingsuur op te leggen"; dat zij dan, concreet, betoogt dat het college van burgemeester en schepenen op 28 juni 1999 aan de verzoekende partij een milieuvergunning heeft geweigerd voor de uitbating van 50 speelautomaten maar dat de verzoekende partij, ten gevolge van de gewijzigde reglementering, toch een lunapark met 30 speelautomaten heeft kunnen inrichten; dat volgens haar die gewijzigde situatie in de milieureglementering een optreden op grond van artikel 135 van de nieuwe gemeentewet wettigt;

Overwegende dat de verwerende partij voorts ook aanstipt dat de Kamers een -vooralsnog niet bekend-gemaakte- wijziging aan de wetgeving op de kansspelen hebben goedgekeurd waarbij aan de gemeentebesturen de bevoegdheid wordt verleend regelend op te treden met betrekking tot lunaparken, die een vergunning van klasse II zullen moeten bezitten; dat die regelende bevoegdheid er volgens haar in bestaat dat de uitbater van een lunapark met de gemeente een convenant zal moeten sluiten en dat zij de hier bestreden regeling ziet als het door de stad Vilvoorde "gewenste kader" waarbinnen zij het convenant zal sluiten;

Overwegende dat de verwerende partij als rechtstreeks antwoord op de uiteenzetting in het verzoekschrift betoogt wat volgt: de verzoekende partij maakt niet duidelijk op welke wijze artikel 15.1 van het verdrag inzake de rechten van het kind bij de zaak betrokken kan worden en ook niet hoe artikel 26 van de Grondwet "van toepassing zou kunnen zijn op het cliënteel van een handelszaak"; de verzoekende partij vertrekt van een verkeerd uitgangspunt waar zij het

ingestelde sluitingsuur interpreteert als "een algemene sluitingsregel" zoals die door de rechtspraak m.b.t. drankgelegenheden ontoelaatbaar wordt geacht omdat haar handelszaak niet uit het toepassingsgebied van de wet van 24 juli 1973 betreffende de avondsluiting is gehouden zodat het bestreden gemeenteraadsbesluit slechts expliciteert wat toch reeds door de wet voorgeschreven is; ten onrechte wordt de vrijheid van handel ingeroepen aangezien de nieuwe wetgeving op de kansspelen de problematiek van de uitbating van lunaparken behandelt vanuit een principieel verbod, met de mogelijkheid van toelating mits het sluiten van een convenant; het Hof van Cassatie ziet geen probleem in een gemeentelijke politieverordening waarbij een permanent en algemeen sluitingsuur in de gemeente wordt ingesteld;

4.3. Overwegende dat de verzoekende partij de bestreden beslissing, in de mate dat zij aan een bepaalde categorie minderjarigen de toegang tot een lunapark ontzegt, plaatst in het kader van de grondwettelijke regeling met betrekking tot de vrijheid van de persoon (artikel 12) en de vrijheid van vergadering (artikel 26 en 15.1. van het verdrag inzake de rechten van het kind); dat zij de bestreden beslissing, in de mate dat zij aan de lunaparken in de gemeente een dagelijks sluitingsuur oplegt, benadert vanuit de regeling met betrekking tot de economische vrijheid ingesteld door het decreet van van 2-17 maart 1791;

4.3.1. Overwegende, aldus bezien, dat het optreden van de verwerende partij te situeren valt in het volgende algemeen juridisch kader :
- artikel 12 van de Grondwet garandeert de persoonlijke vrijheid maar het reglementeren van de toegang tot bepaalde inrichtingen heeft geen uitstaans met de vrijheid van de persoon; artikel 26 van de Grondwet, dat de concretisering is van artikel 15 van het verdrag

inzake de rechten van het kind, garandeert aan de Belgen principieel het recht om vreedzaam en ongewapend te vergaderen; de vrijheid van vergadering betreft zowel ernstige bijeenkomsten als bijeenkomsten voor vermaak; minderjarigen genieten dus principieel het recht om in lunaparken bijeen te komen;

- het decreet van 2 - 17 maart 1791 "portant suppression de tous les droits d'aides, de toutes les maîtrises et jurandes et établissement de patentes" heeft in artikel 7 het beginsel van de economische vrijheid gevestigd in volgende bewoordingen: "A compter du 1 avril prochain, il sera libre à toute personne de faite tel négoce, ou d'exercer telle profession, art ou métier qu'elle trouvera bon"; die bepaling heeft kracht van wet; zij bevat de principiële garantie dat een handelszaak opgericht kan worden en dat zij in vrijheid uitgebaat kan worden, wat insluit dat de betrokkene zijn activiteiten mag uitoefenen met de middelen en op de wijze die hij goed vindt;

- artikel 135, § 2, van de nieuwe gemeentewet, waarin de inhoud van artikel 50, laatste zinsdeel, van het decreet van 14 december 1789 betreffende de inrichting der municipaliteiten en van titel XI, artikel 3, van het decreet van 16-24 augustus 1792 betreffende de rechterlijke inrichting overgenomen is, legt aan de gemeenten de verplichting op om ten behoeve van hun inwoners in een goede politie te voorzien en om, voor zover de aangelegenheid niet aan de gemeentelijke bevoegdheid onttrokken is, maatregelen te nemen in de aangelegenheden opgesomd in artikel 135, § 2, 1° tot 7°; de gemeenteraad, terzake bevoegd overeenkomstig artikel 119, eerste en tweede lid van de nieuwe gemeentewet, kan dienvolgens, bij wege van verordening, in de aangelegenheden die niet aan de autonome beslissingbevoegdheid van de gemeente onttrokken zijn, preventieve maatregelen nemen om de openbare orde -d.w.z. de materiële openbare orde met inbegrip van het tegengaan van elke vorm van openbare overlast- in de gemeente te verzekeren teneinde

op die manier ofwel ontstane wanorde te herstellen ofwel te voorkomen dat de orde verstoord kan worden; die maatregelen kunnen ook ten aanzien van activiteiten die buiten het openbaar domein uitgeoefend worden regelingen, zelfs verbodsbepalingen, bevatten;
- de maatregelen die de gemeenteraad kan nemen mogen, behoudens formele machtiging daartoe, niet strijden met een hiërarchisch hogere norm, zoals de bij wet ingestelde vrijheid van handel en nijverheid of de door de Grondwet aan de burger toegekende rechten en vrijheden, zoals de vrijheid van vergadering; in die zin kan een grondwettelijk of wettelijk gewaarborgd recht door de gemeenteraad niet afgeschaft of volledig ongedaan gemaakt worden;
- het grondwettelijk gegarandeerd recht van vrijheid van vergadering of het wettelijk gegarandeerd recht van vrijheid van handel en nijverheid is evenwel niet zo absoluut dat die rechten voor de gemeenteraad een beletsel moeten vormen om zijn bijzondere bevoegdheid met betrekking tot de handhaving van de openbare orde in de gemeente uit te oefenen en aldus aan de uitoefening van die rechten de beperkingen te stellen welke noodzakelijk zijn om de openbare orde te verzekeren;

4.3.2. Overwegende dat het evenwicht tussen de vrijheid van handel -vrijheid die voor de verzoekende partij het recht insluit om zelf de wijze te kiezen waarop zij in haar inrichting handel zal drijven, in dit geval ook het open houden van haar lunapark ’s avonds en ’s nachts omdat zij dan een groot zakencijfer realiseert- of de vrijheid van vergadering -vrijheid die ook aan minderjarigen het recht verleent om niet begeleid het lunapark van de verzoekende partij te betreden- en de bevoegdheid van de gemeenteraad om met een preventieve maatregel de verstoring van de orde of de openbare overlast in de gemeente tegen te gaan, bereikt wordt wanneer de politiemaatregel nuttig en doeltreffend blijkt te zijn om aan de ordeverstoring,

zoals het bestuur die op dat ogenblik concreet kan inschatten, het hoofd te bieden en wanneer blijkt dat hij aangepast is aan de ernst van de bedreiging die de gemeente ondergaat in die zin dat er een evenredigheid bestaat tussen de beperking van de vrijheid en de ordeverstoring die moet tegengegaan worden;

Overwegende dat, aangezien de vrijheid de regel is en de beperking de uitzondering, de Raad van State, wanneer hij geroepen wordt om in een concreet geval te oordelen of een gemeentelijke politie-verordening wel verenigbaar is met een individuele vrijheid -hier de vrijheid van vergadering en de vrijheid van handel en nijverheid-, in de eerste plaats moet nagaan of er hem concrete gegevens worden voorgelegd die aantonen dat de openbare orde daadwerkelijk verstoord wordt of verstoord dreigt te worden, hoe ernstig die verstoring is en waar zij zich voordoet; dat hij vervolgens moet onderzoeken of de gegevens die hem worden voorgelegd het besluit wettigen (1) dat de maatregel ingepast kan worden in de categorie van maatregelen die nuttig zijn om de gevreesde verstoring tegen te gaan, (2) dat hij, bekeken vanuit de diverse mogelijkheden waarover de gemeente beschikt om de openbare orde te handhaven, noodzakelijk of onontbeerlijk is -d.w.z. de minst ingrijpende- en (3) dat hij, bekeken vanuit de bekommernis om de vrijheid niet meer dan nodig te verstoren, aan de personen die er de last moeten van ondergaan niet nodeloos een beperking oplegt die niet in verhouding staat met de ernst van de ordeverstoring die het bestuur tegengegaan wil zien;

4.3.3.1. Overwegende dat in dit geval de verwerende partij geen gegevens voorlegt die aantonen dat lunaparken de orde in de stad verstoren of zullen verstoren of die voldoende aanwijzingen bevatten dat de komst van lunaparken naar de stad -meer bepaald van lunaparken die ten gevolge van de recente wijziging aan de Vlarem-

reglementering niet meer aan een vergunning onderworpen zijn, want precies die lunaparken hebben de verwerende partij aangezet om het bestreden besluit te treffen- met een redelijke graad van zekerheid de orde in de stad zal verstoren; dat zij aan de Raad van State geen andere stukken voorlegt dan een besluit van 28 juni 1999 van het college van burgemeester en schepenen van de stad Vilvoorde waarbij aan de verzoekende partij een milieu-vergunning voor de uitbating van een lunapark met 50 speeltuigen wordt geweigerd, o.m. omdat de omgeving de milieulast niet zal kunnen dragen wegens de negatieve impact die dergelijke inplanting in de stations-buurt -een woonzone- heeft op risicogroepen als jongeren van minder dan 30 jaar en werklozen (verslaving, schulden en daaruit volgende neveneffecten) en een nota van 5 juli 1999 van de stedelijke "dienst leefomgeving" aan de burgemeester, waarin gewezen wordt op de liberalisering van de vergunningplicht inzake lunaparken en de daaruit volgende onmogelijkheid om regelend op te treden ten aanzien van inrichtingen die, hoewel zij nu niet meer vergunningplichting zijn, toch nog even belastend zijn aangezien "de hinder voor de omgeving (...) en de te verwachten neveneffecten (gokverslaving, spijbelen, kleine criminaliteit, ...) dezelfde (zal) zijn of het nu gaat om een lunapark met 30 of 50 speel-automaten"; dat in die nota dan zonder commentaar wordt geconcludeerd: "de aanpassing (van het vigerend politiereglement) behelst een toegangsverbod voor minderjarigen en een verplicht sluitingsuur";

Overwegende dat die in het administratief dossier opgenomen gegevens wijzen op een algemene bezorgdheid van het bestuur om de inwoners zo ruim mogelijk te beschermen tegen dreigende gevaren, maar dat daarmee niet aannemelijk wordt gemaakt dat de gevreesde verstoring van de openbare orde als een imminente dreiging het leven in de stad dermate bezwaart dat de gemeenteraad een lineair, voor de gehele gemeente

geldende, preventieve politiemaatregel noodzakelijk kon achten; dat de verwerende partij, door zonder nadere concrete onderbouw een vrees of een vermoeden te laten resulteren in een over de gehele stad geldend verbod om lunaparken na een bepaald uur nog open te houden en om niet-vergezelde minderjarigen in lunaparken toe te laten, voor zichzelf de mogelijkheid geschapen heeft om nadien geen standpunt meer hoeven in te nemen ten aanzien van concrete ordeverstorende toestanden waarin van haar organen een specifieke beoordeling wordt gevraagd, hetgeen in het licht van de vrijheids-beperkende waarde die politieverordeningen als de hier bestredene hebben, niet te rechtvaardigen is;

4.3.3.2. Overwegende daarenboven dat de verwerende partij op geen enkele wijze het verband legt tussen de vrijwaring van de openbare orde en de noodzaak om in het algemeen de toegang tot lunaparken te verbieden aan een bepaalde groep minderjarigen, te weten ongehuwde minder-jarigen die niet vergezeld zijn; dat zij zelfs geen poging doet om aan te tonen op welke wijze het verbieden van de toegang tot lunaparken aan niet-vergezelde personen van minder dan 18 jaar de openbare orde in de stad zal ten goede komen, zodat de Raad van State niet bij machte is zijn toetsingsbevoegdheid op het noodzakelijk karakter van de maatregel uit te oefenen;

Overwegende ook, wat betreft het instellen van een in de gehele gemeente geldend algemeen sluitingsuur voor lunaparken zoals dat ook voor ondernemingen in handel en ambacht geldt, dat de verwerende partij in gebreke blijft aan te tonen dat die maatregel, gezien vanuit haar bevoegdheid om de openbare orde te verzekeren, de meest geëigende en de minst belastende is om het gevreesde gevaar te keren;

4.3.4. Overwegende, besluitend, dat de Raad van State in het dossier van de zaak geen gegevens aantreft

die de gemeenteraad konden toelaten om, in toepassing van artikel 135, § 2, van de nieuwe gemeentewet, een algemeen geldende politieverordening uit te vaardigen waarbij de lunaparken een verplicht sluitingsuur opgelegd krijgen en waarbij de toegang tot lunaparken ontzegd wordt aan een bepaalde categorie minderjarigen; dat in die zin het middel ernstig is;

4.4.1. Overwegende dat de verwerende partij het bestreden politiereglement, wat het instellen van een verplicht sluitingsuur betreft, ook meent te kunnen verantwoorden door het te zien als een explicitering van de wet van 24 juli 1973 tot instelling van een verplichte avondsluiting in handel, ambacht en industrie -wet gewijzigd bij de wet van 29 januari 1999- die volgens haar toch reeds op lunaparken van toepassing is; dat evenwel die overweging bij de totstandkoming van het bestreden besluit niet aan bod gekomen lijkt te zijn, en dat in ieder geval niet wordt ingezien in welke wets-bepaling de gemeenteraad de bevoegdheid zou kunnen vinden om ofwel een welbepaalde regeling -enkel het principieel geldend sluitingsuur, niet de andere wettelijke bepalingen- uit de wet van 24 juli 1973 in een politiereglement over te nemen dan wel het toepassingsgebied van die wet -die blijkens de parlementaire voorbereiding niet van toepassing is op "spectakelinrichtingen" (Parl. Doc. Kamer, 1972-1973, stuk 636, nr. 2, p. 3)- te verruimen zonder zich te beroepen op de bevoegdheid die artikel 135 van de nieuwe gemeentewet hem geeft;

4.4.2. Overwegende dat de verwerende partij ook verwijst naar de door de wetgevende kamers aangenomen ontwerp van wet op de kansspelen, de kansspel-inrichtingen en de bescherming van de spelers, waarin lunaparken onderworpen worden aan een bijzondere vergunning waarvan de toekenning afhankelijk gesteld is van het verkrijgen door de uitbater van een convenant

met de gemeente waarin o.m. overeengekomen wordt welke de openings- en sluitingsuren en -dagen van de inrichting zullen zijn; dat zij van oordeel is dat de gemeenteraad met het bestreden besluit het algemeen kader heeft geschapen waarbinnen het convenant gesloten kan worden; dat daartegen evenwel ingebracht moet worden dat in die redenering de gemeenteraad, aangezien de nieuwe wetgeving op de kansspelen nog niet bekrachtigd en bekendgemaakt is, zonder rechtsgrond met een besluit dat onmiddellijk van toepassing is anticipeert op de bevoegdheden die de nieuwe wetgeving aan de gemeente-overheid toekent;

5.1. Overwegende, wat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel betreft, dat de verzoekende partij uiteenzet wat volgt: in het arrest PEIGNOIS, nr. 55.394 van 27 september 1995 is het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel aangenomen doordat het besluit een inbreuk pleegde op de individuele rechten van de herberguitbaters en hun cliënten; voor haar geldt dezelfde redenering; daarbij komt dat de uitbating van een lunapark in Vilvoorde haar enige activiteit uitmaakt en dat het openingsverbod haar voortbestaan bedreigt gelet op haar weinig rooskleurige financiële situatie, mede veroorzaakt door de grote kosten van inrichting van een aangename speelzaal en door haar contract met een exploitant van speelautomaten dat haar ertoe verplicht maandelijks minstens 500.000 BEF te betalen voor de plaatsing van automaten; zij heeft ook drie bijkomende personeelsleden in dienst genomen; dat het bestreden sluitingsuur haar voortbestaan bedreigt is duidelijk want de uitbating is normaliter open van 14.00 tot 6.00 uur ’s morgens, zij is gericht op een cliënteel dat pas laat op de avond en ’s nachts aankomt, te weten zelfstandigen die na het sluiten van een eigen zaak op zoek gaan naar "enig rustig vermaak" en het omzetcijfer wordt voor 80% gehaald in de periode na 20 uur; daarbij komt dat door het sluitingsuur haar concurrentiepositie

ten overstaan van lunaparken in gemeenten waar geen sluitingsuur geldt zoals in Brussel en Mechelen, ernstig wordt aangetast;

5.2. Overwegende dat de verwerende partij opmerkt dat het bewijs niet wordt geleverd van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel; dat zij in essentie betoogt dat het sluitingsuur de verzoekende partij in haar voortbestaan zou bedreigen "onbegrijpelijk" is terwijl het argument dat de omzet grotendeels gerealiseerd wordt na 20.00 uur precies "de juistheid van de beslissing van de gemeenteraad aantoont", dat zij wijst op tegen-strijdigheid in de redenering van de verzoekende partij, op de nieuwe wetgeving op de kansspelen "die in de noodzakelijkheid van sluitingsuren voorziet" en op het feit dat de verzoekende partij slechts een herstelbaar financieel nadeel aanvoert;

5.3. Overwegende dat de verzoekende partij o.m. een financieel nadeel aanvoert; dat indien dergelijk nadeel in beginsel kan worden hersteld na een vernietigingsarrest, zulks in het kader van een schorsingsvordering toch als een moeilijk te herstellen ernstig nadeel wordt aanvaard wanneer het nadeel moeilijk berekenbaar is en in elk geval wanneer het zo overweldigend is dat de leefbaarheid van de onderneming erdoor in het gedrang komt; dat de verwerende partij de uiteenzetting van de verzoekende partij op dat stuk in wezen niet betwist; dat het in redelijkheid goed denkbaar is dat een onlangs opgestarte onderneming die investeringen heeft gedaan en financiële engagementen heeft aangegaan, die haar omzetcijfer voor een groot deel ’s avonds en ’s nachts realiseert en die plots onderworpen wordt aan de verplichting om tegen 20.00 of 21.00 uur te sluiten in grote nood zal komen indien zij gedurende de periode die aan de eventuele vernietiging van het bestreden besluit voorafgaat af te rekenen blijft hebben met de rem welke het sluitingsuur op haar

uitbatingsmogelijkheden legt; dat daarin een moeilijk te herstellen ernstig nadeel wordt onderkend,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Geschorst wordt artikel 9.5. van hoofdstuk IX van het algemeen politiereglement van de stad Vilvoorde houdende het instellen, voor lunaparken, van een toegangsverbod voor niet-vergezelde ongehuwde minderjarigen en van een sluitingsuur vanaf 20.00 uur en ’s vrijdags vanaf 21.00 uur.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeven december 1900 negenennegentig, door de XIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
	J. BAERT,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

S. DOMS. **J. DE BRABANDERE.**